

ZILIA

Így már megértjük egymást, jó lovag! *A nők leülnek.*

Hallom, beteg vagy, búsulsz is sokat.

És azt hiszed: megenyhülsz bánatodban,

Ha nékem elpanaszlod, mi bajod van.

Hát jó, beszélj! Nem volnék jó keresztény,

Ha nem segítenék a szenvedőn.

PÉTER

A hallgatáshoz több erőm

Van, mint a szóhoz. Ó, ha merném

Úgy elzokogni bánatom, kinom,

Ahogy magános éjszakáimon

A süket vánkosnak, melyen

Hiába nyugtatom lázas fejem...

De nem merem. Gógös vagy és rideg.

Látom fagyos tilalmát szép szemednek.

Bajom tudod jól. Szólnom hát minek;

Ha nem szabad megvallanom: szeretlek!?! *Monna Mea és Gianetta Zilia háta mögött integetnek neki, biztatják.*

ZILIA

Egy szót se erről! Megígérted!

Szerelem?

PÉTER

Tiszta és igaz.

ZILIA

Szerelem! Nem tudom, mi az.

GIANETTA

Megmagyarázza és megérted.

ZILIA

Nem! Nem! Ne biztasd! *Péterhez.*

Te se fáraszd

Azzal magad, hogy megpuhíts.

Hiába minden! Halld a választ:

Akit szerettem, eltemettem.

Számomra többé férfi nincs.

Nem kell szerelmük. Nem kell a tiéd sem. *A nőkhöz.*

Ti ismertétek a derék Orlandót!

MONNA MEA *a kép felé sóhaj.*

Mint a falat kenyér, olyan volt.

ZILIA

Derék vitéz volt. Féltett. Szeretett.

GIANETTA

Kérőt azóta hatot vagy hetet

Kikosaraztunk. És megint van egy.

Nerino!

MONNA MEA

Gazdag úr!

GIANETTA

Ahhoz se megy!

PÉTER

Nem engeded a szerelmet magadhoz!

Bősz porkolábod, zsarnokod, az emlék

Nem tűr meg új szerelmest és szerelmét?

Őriz. Vigyáz rád...

ZILIA

Ne vitatkozz!

PÉTER

Fénytől, örömtől elzár irigyen,
Hogy ne lehess többé már sose boldog?

ZILIA

Jaj, hogy szavalsz! A férfi mind ilyen!
Azt hiszitek, segít tirajtatok,
Hogyha kalandra szomjas ajkatok
Legédesebb szavával ostromoltok?
Csak rimánkodni és hazudni tudtok,
Hazugságot sírtok, könnyet hazudtok.

PÉTER

Kemény a vád, nemes hölgy. Higgyed el,
Tudunk mi ennél többet is, ha kell.
Tudjuk viselni, mit a sors reánk mért,
Tudunk harcolni Istenért, hazáért,
Áldozni életet, ontani vért
Egy asszonyért, egy álomért,
Valamiért, ami elérhetetlen.
Tudunk szeretni. Túrni szárnyszegetten.
Panaszt, keservet, kint elfojtva állni,
Meg nem inogni, történjen akármi.
Szenvedni némán. Várni árván,
Összeszorított foggal. Hinni mégis,
Hogy kiderül a legsötétebb ég is,
Reánk köszönt a békítő szivárvány
És tikkasztó, soká meddő utunk
Végén a rég várt, boldog óra friss
Örömgyümölcse...

ZILIA

Ez minden?

PÉTER

Tudunk

Nemcsak beszélni, elnémulni is.
Elmondanom ha tiltod, hogy mit érzek,
Hallgatok inkább. És titokba vérzek.